

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία 8ρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λπ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ὀκτωβρίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 45

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐπειτα οἱ ἄποικοι ἐπῆρχον τὴν ἀριστερὴ ὄχθην τῆς Εὐχαριστίας καὶ ἔφθασαν σὲ λίγον στὸν ἀγκῶνα ποῦ ἐσχημάτιζε τὸ ποτάμι.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν νὰ ἐξετάσουν τὸ μέρος καὶ τὸ βρῆκαν κατάλληλον γιὰ νὰ στηθῇ τὸ γεφύρι.

Τῶνόντι, ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ὡς τὸ Πόρτο-Μπαλόνι τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς, ἡ ἀπόστασις δὲν ἦταν παραρπάνω ἀπὸ τριάμισι μίλια· εὐκόλως λοιπὸν θὰ μπορούσαν νὰ νοτίσουν δρόμον ἀμαξίτον ἀπὸ τὸ γεφύρι ὡς τὸ λιμανάκι, γιὰ τὴ συγκοινωνία ποῦ ἤθελαν.

Τότε ὁ Κύριος Σμιθ ἐφάνερωσε στοὺς συντρόφους του κάποιο σχέδιον, ποῦ εἶχε στὸ νοῦ του πρὸ πολλοῦ. Τὸ σχέδιον αὐτό, εὐκόλως στήν ἐκτέλεσιν καὶ χρησιμώτατον, ἦταν νὰ πομονώσουν τελείως τὸ ὁροπέδιον τῆς Τερψιθέας, γιὰ νὰ εἶνε προφυλαγμένο ἀπὸ κάθε ἐπιδρομὴ τετραπόδων ἢ τετραχειρών. Ἔτσι τὸ Γρανίτινον Παλάτι, τὰ Καρινία, τὸ κοτέτσι καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὁροπεδίου, τὸ προωρισμένο γιὰ σπορές, δὲν θὰ φοβοῦνταν πιά ἀπὸ ζῶα.

Καὶ νὰ πόσο εὐκόλως ἐλογάριαζε ὁ μηχανικός νὰ τὸ κάμῃ! Τρεῖς πλευρὲς τοῦ ὁροπεδίου ἐπροστατεύοντο ὁλοένα ἀπὸ νερό. Ἡ βορειοδυτικὴ, ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς λίμνης Γκραντ ἄρχι-

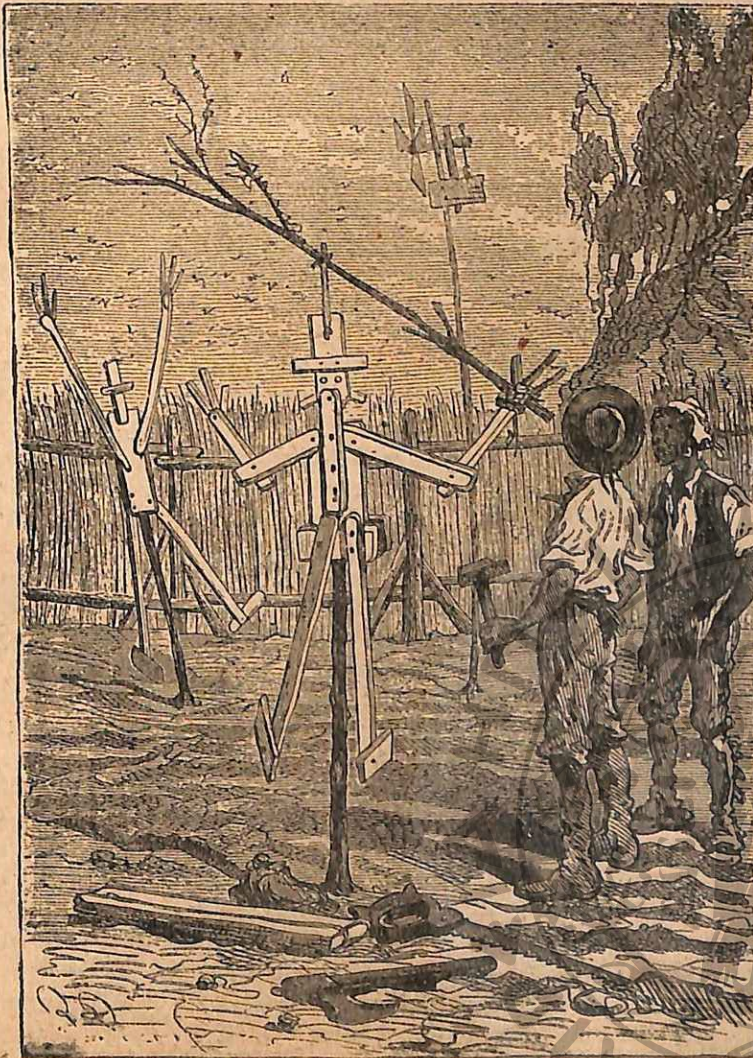
ζοντας ἀπὸ τὴ γωνία ποῦ ἀγκουμποῦσε στὸ παλὸν μεταγγιστήρι, καὶ τελειώνοντας στήν τομὴ ἐκείνη, ποῦ εἶχαν κάμῃ, γιὰ νὰ φεύγουν τὰ νερά. Ἡ βορεινὴ, ἀπὸ τὴν τομὴ αὐτὴ ὡς τὴ θάλασσα, ἐπροστατεύετο ἀπὸ τὸν καινούργιον ρύακα καὶ καταράκτη, τὸν τεχνητό, καὶ ἔφθανε νὰ πλατύνουν τὴν κοίτην του, ἐπάνω στὸ ὁροπέδιον, γιὰ νὰ μὴ μπορούν νὰ τὸν περνοῦν τὰ ζῶα.

Στὴν ἀνατολὴν, ἦταν αὐτὴ ἡ θάλασσα, ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ καινούργιου ρυακιοῦ ὡς τὸ στόμιον τῆς Εὐχαριστίας· καθὼς καὶ στὴ μεσημβρινή, ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς Εὐχαριστίας ὡς τὸν ἀγκῶνα τῆς, ἐκεῖ ὅπου ἐμελλε νὰ κατασκευασθῇ τὸ γεφύρι.

Ἐμενε λοιπὸν μονάχα ἡ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ ὁροπεδίου, ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ ὡς τὴ μεσημβρινὴ γωνία τῆς λίμνης, ἓνα διάστημα ἐνὸς μιλίου, ἀπὸ ὅπου μπορούσε νὰ περάσῃ ὁποῖος ἤθελε. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ εὐκόλως νὰ σκάψουν ἓνα χαντάκι πλατὺ καὶ βαθύ, καὶ νὰ τὸ γεμίσουν νερὸ ἀπὸ τὴ λίμνη. Θάκωναν δηλαδὴ τὰ νερά τῆς νὰ τρέχουν μέσα στὸ χαντάκι, καὶ τὰ περισσεύοντα, μὴ ἓνα δεῦτερον καταράκτη, θὰ ἐχύνοντο στήν κοίτη τῆς Εὐχαριστίας.

— Ἔτσι, ἐπρόσθεσε ὁ μηχανικός, τὸ ὁροπέδιον τῆς Τερψιθέας θὰ γίνῃ ἀληθινὸ νησί, περικυκλωμένο παντοῦ ἀπὸ νερά, καὶ δὲν θὰ συγκοινωνῇ μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νήσου Λίγκολιν παρ' ἀπὸ τὸ γεφύρι ποῦ θὰ κάμωμε στήν Εὐχαριστία, ἀπὸ τὰ δύο γεφυράκια ποῦ ἔχουμε ἤδη στὸν καταράκτη καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποῦ θὰ κάμωμε, τὸ ἓνα στὸ χαντάκι ποῦ σὰς προτείνω νὰ σκάψουμε, καὶ τὸ ἄλλο στήν ἀριστερὴ ὄχθη τῆς Εὐχαριστίας. Ἄν λοιπὸν αὐτὰ τὰ γεφύρια καὶ τὰ γεφυράκια θὰ μπορούν νὰ σηκώνωνται κατὰ βούλησιν, τὸ ὁροπέδιον τῆς Τερψιθέας θὰ εἶνε προφυλαγμένο ἀπὸ κάθε ἐπιδρομὴ.

Ὁ Κύριος Σμιθ, γιὰ νὰ τὸν καταλάβουν καλλίτερα, εἶχε σχεδιάσῃ ἓνα χάρτη τοῦ ὁροπεδίου.

«Τρομακτικὰ σκιάγρα, ἐφευρόμενα ἐπὶ φαντασίᾳ τοῦ Πέγκροφ...» (Σελ. 358 στ.β')

Εκεί πιά είδαν όλοι καθαρά πως ή Τερψιθέα θα έγιγνε νησί και το σχέδιο έγινε δεκτό μ' ένθουσιασμό.

— Έμπρός λοιπόν! έφώναξε ο Πέγκροφ πρώτα το γεφύρι!

Ήταν ή πιο βιαστική εργασία. Διάλεξαν δένδρα, τα έκοψαν, τα κλάδεψαν, τα καθάρισαν, τα περιόνισαν, τα έκαμαν δοκάρια και σανίδια. Τό γεφύρι, στερωμένο, ακίνητο από το ένα μέρος, θα ήταν κινητό από τ άλλο, που θακούμπούσε την άριστερή όχθη. Αυτό θα μπορούσε να σηκώνεται. Έννοείται, ότι ένα τέτοιο έργο θαπαιτούσε κάμποσο καιρό, γιατί ή Εύχαριστία είχε πλάτος ογδόντα περίπου πόδια. Θα έχωναν πασσάλους στην κοίτη του ποταμού, για να βαστάζουν το πάτωμα του γεφυριού, που θα είχε δυό τόξα, για να σηκώνη βαρή μεγάλη.

Εύτυχως δέν τους έλειπαν ούτε εργαλεία, για να δουλεύουν τα ξύλα, ούτε σιδερένια για να το στερεώνουν, ούτε μηχανικός, για να διευθύνη την εργασία, ούτε ζήλος, ούτε άπιτηδείτης, γιατί οι άποικοι, εργαζόμενοι τώρα έπτα μήνες, είχαν άποκτηση πολλή. Πρέπει να πούμε, ότι ο Γεδεών Σπίκεττ δέν ήταν καθόλου ο πιο άδέσιος της άποικίας, άλλα συναγωνίζετο με τον ίδιο τον ναύτη, που δέν έπαυε να κηρύττει ότι «ποτέ δέν έπερίμενε τόσα από ένα άπλο δημοσιογράφο!»

Η κατασκευή του γεφυριού της Εύχαριστίας βάσταζε τρεις έβδομάδες. Κατά το διάστημα αυτό οι «γεφυροποιοί» έτρωγαν το μεσημέρι επί τόπου κ' έπειδή ο καιρός ήταν λαμπρός, δέν έγύριζαν στο Γρανίτινο Παλάτι παρά το βράδυ, για να δειπνήσουν και να κοιμηθούν.

Έντωμεταξύ, ο κύρ Ζούπ συνήθιζε κ' έξοικειώγνετο θαυμάσια με τους νέους του κυρίους, που έξακολουθούσε να τους κυτάζει με πολύ περίεργο μάτι... Για καλό όμως και για κακό, ο Πέγκροφ δέν του άφινε μεγάλη έλευθερία κινήσεων, περιμένων με το δίκρο του να γίνουν πρώτα ή εργασίες, που θαπομόνωναν το όροπέδιο της Τερψιθέας. Σκύλος και πθήκος είχαν γίνη καλοί φίλοι και πολλές φορές έπαιζαν μαζί. Ο Ζούπ όμως τα έκανε όλα σοδαρά, άκόμη και τα παιγνίδια του.

Ός της 20 Νοεμβρίου το γεφύρι είχε τελειώση. Το κινητό του μέρος, ίσοροπημένο με βάρη, άνεδοκατέβαινε εύκολα. Κι' όταν ήταν σηκωμένο, έμενε ένα διάστημα με είκοσι ποδιών, άρκετα δηλαδή πλατύ, ώστε να μήν μπορούν να το περνούν τα ζώα.

Έγινε τότε σκέψις να μεταφέρουν το περιχάλυμμα του άεροστάτου, για να το φυλάζουν καλύτερα. Άλλα για την μεταφορά αυτή, χρειαζέτο να οδηγήσουν εν άμαξί ως το Πόρτο-Μπαλλόνι, επομένως νανοίξουν δρόμο από το πυκνότερο μέρος του Φάρ-Ούέστ. Αυτό θαπαιτούσε κάμποσο καιρό. Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ πήγαν

μία μέρα ως το λιμανάκι κ' έδεδαιώθησαν, ότι το πανί του άεροστάτου δέν είχε πάθη τίποτε στη σπηλιά που το είχαν φυλαχμένο. Άποφάσισαν λοιπόν να έξακολουθήσουν χωρίς διακοπή της εργασίας στο όροπέδιο της Τερψιθέας.

— Είνε ανάγκη να το κάμουμε γρήγορα νησί, είπα ο Πέγκροφ, και να έξασφαλίσουμε το κοττίετι μας από της άλεπούδες και τάλλα βλαδέρα ζώα, που θα μπορούσαν να το έπισκέπτονται.

— Άφίνω δά, έπρόσθεσε ο Νάβ, ότι θα μπορούμε να σκαλίσουμε τόροπέδιο, να βγάλουμε τάγριοχρorta...

— Και να έτοιμάσουμε δεύτερο χωράφι για το στάρι μας! έφώναξε ο ναύτης θριαμβευτικά.

Γιατί, πραγματικώς, το πρώτο έκείνο «χωράφι», που είχε σπαρή μ' ένα μόνο σπυρί στάρι, είχε πιτύχη θαυμάσια, χάρις στις φροντίδες του Πέγκροφ. Είχε κάμη δηλαδή τα δέκα στάχυα που προείπε ο μηχανικός κ' έπειδή κάθε στάχυ είχε ογδόντα κόκκους, ή άποικία, 'ς έξη μήνες, βρέθηκε με όκτακόσιους, - πρξγμα που της έπέτρεπε διπλή συγκομιδή κάθε χρόνο.

Οι όκτακόσιοι αυτοί κόκκοι, έκτός από πεινήντα που θα έφυλάγοντο για κάθε ένδεχόμενο, θα έσπεύοντο σε καινούργιο χωράφι και με της ίδιες φροντίδες του πρώτου.

Τό χωράφι αυτό έτοιμάσθηκε και περιχλείσθηκε με γερό φράκτη, ψηλό κι' άγκυρωτό, που τα τετράποδα δυσκολώτατα θα μπορούσαν να τον υπερπηδήσουν. Όσο για τα πουλιά, μύλοι που γύριζαν με κρότους και τρομακτικά σιγάχτρα, όφειλόμνενα στη γόνιμη φαντασία του Πέγκροφ, έφθαναν για να τάπομακρύνουν. Οι έπτακόσιοι πεινήντα κόκκοι βάλθηκαν τότε σε μικρά αύλάκια, πολύ κανονικά, και άνετέθη στη φύσι να κάμη το υπόλοιπο.

Την 21 Νοεμβρίου, ο Κύρος Σμιθ άρχισε να σχεδιάζει τον χάντακα που θα έκλεινε τόροπέδιο, από τη μεσημέρινη γωνία της λίμνης Γκράντ ως τον άγκωνα της Εύχαριστίας. Σ' έκείνο το μέρος ήταν δυό ως τρία πόδια γής και, από κάτω, ο γρανίτης. Έπρεπε λοιπόν να κατασκευάσουν πάλι νιτρογλυκερίνη κ' ή νιτρογλυκερίνη έκαμε τη δουλειά της καλά. Σε δεκαπέντε ήμέρες, ένας χάντακας, πλατύς ως δώδεκα πόδια και βαθύς ως έξη, άνοίχθηκε στο σκληρό έδαφος του όροπεδίου. Με τον ίδιο τρόπο, έγινε και δεύτερη έντομή στη βραχύωδη όχθη της λίμνης και τάνερα της γύθηκαν από κεί στην καινούργια έκείνη κοίτη και σχηματίσθηκε έτσι ένα κρήν, ποταμάκι, παραπόταμο να πούμε της Εύχαριστίας, που το ώνόμασαν Γ λ υ κ ε ρ ί ν α, γιατί με την έρηκτική αυτή ούσία είχε σχηματισθή ή κοίτη του. Έννοείται, ότι τα νερά της λίμνης κατέβηκαν, άλλα τό χαμηλώμα αυτό ήταν σχεδόν άναπείσθητο. Τέλος, για να συμπληρωθή το

κλείσιμο, ή κοίτη του ρυακιού της άερογιαλίας πλατύνηκε άρκετα και συγκρατήθηκαν οι άμμοι με φράκτη διπλό.

Ός της 15 Δεκεμβρίου όλες αυτές ή εργασίες είχαν τελειώση και τόροπέδιο της Τερψιθέας, — ένα πεντάγωνο άκονίστο, με περίμετρο τεσσάρων περίπου μιλίων, — ήταν περικυκλωμένο παντού από νερό, άπρόσιτο και προφυλαγμένο από κάθε έπιδρομή.

Όλο αυτόν τον Δεκέμβριο, ή έξεστη ήταν πολύ δυνατή. Οι άποικοι όμως δέν θέλησαν να διακόψουν την έκτέλεσι των σχεδίων των κι' άρχισαν άμέσως της εργασίας για την έγκατάστασι του πτηνοτροφείου.

Έννοείται, ότι μετά το κλείσιμο του όροπεδίου, ο κύρ Ζούπ είχε άρεθή έντελώς έλεύθερος. Άλλα δέν άφινε πιά τους κυρίους του και δέν έδειχνε καμιά έπιθυμία να φύγη. Ήταν ήμερο ζω, άν και δυνατό, και πάρα πολύ εύκίνητο. Με πύση γρηγοράδα άνεδοκατέβαινε την σκάλα του Γρανίτινου Παλατιού! Κανέννας δέν τουδάζε χέρι 'ς αυτό το σκαρφάλωμα. Τώρα τον χρησιμοποιούσαν και σε μερικές εργασίες. Κουβαλούσι φορτώματα ξύλων, κουβαλούσε και της βαρείες πέτρες, που είχαν έξορύξη από την κοίτη της Γλυκερίνας.

Για το πτηνοτροφείο, έδιάλεξαν μία έκτασι διακοσίων τετραγωνικών γυαρθών, στην νοτιοανατολική όχθη της λίμνης. Την περιφράξαν και κατασκεύασαν μέσα διάφορα σπιτάκια για τα ζώα που θα έβαζαν, — καλυβούλες από κλαδιά, που δέν έπερίμεναν παρά τους κατοίκους των.

Και πρώτα - πρώτα έγκατέστησαν ένα ζευγάρι φραγκόκοττες, που δέν άργησαν να κάμουν ένα πλήθος πουλάκια. Τους έδωσαν για συντροφιά έξη πάπιες της λίμνης. Μερικές άνηκαν 'ς ένα είδος κινέζικο, που τα φτερά τους άνοίγονται σε βεντάγια και με τη λάμψη, τη ζωρότητα των χρωμάτων τους συναγωνίζονται τον φασιανό. Όστερ' από λίγες ήμέρες, ο Χάρμπερ έπιασε ένα ζευγάρι «άλεκτοροειδών» με στρογγυλές ούρες καμμένες από μακρυά πτερά, που δέν άργησαν να έξημερωθούν. Όσο για πελεκάνους, νεροκουρούνες, νερόκοττες κτλ. τα πουλιά αυτά ήλθαν μονάχα τους ως το πτηνοτροφείο, κι' άφου μάλωσαν μεταξύ τους λίγον καιρό, στο τέλος συνενοήθηκαν, κάθε είδος διάλεξε το μέρος του και στο έζησε ζούσαν με ειρήνη.

Ο Κύρος Σμιθ, για να συμπληρώση το χρήσιμο έργο, έκαμε κ' ένα περιστέριωνα σε μίαν άκρη της αύλης. Έβαλαν μέσα μια δωδεκάδα από τάγριοπερίστερα έκείνα, που κατοικούσαν στους ψηλούς βράχους του όροπεδίου. Εύκολα συνήθισαν τα πουλιά αυτά να γυρίζουν

κάθε βράδυ στο καινούργιο τους σπιτάκι.

Κ' ήλθε τέλος ή στιγμή, να χρησιμοποιήσουν γι' άσπρόρουχα το πανί του άεροστάτου. Γιατ' είχαν σκεφθή, ότι δέν ήταν καθόλου φρόνιμο να ριψοκινδυνεύσουν με άερόστατο, επάνω από τον άπέραντο ώκεανό, για να φύγουν από το νησί έκείνο, όπου επί τέλους δέν τους έλειπε τίποτα.

Έχρηστάθη λοιπόν να μεταφερθή πρώτα το περιχάλυμμα στο Γρανίτινο Παλάτι κι' οι άποικοι εργάσθηκαν για να τελειοποιήσουν το κάρρο τους, να το κάμουν έλαφρότερο κι' εύκίνητοτερο. Δέν είχαν όμως και υποζύγιο, για να το σύρη. Δέν υπήρχε άρά γε στο νησί κανένα είδος μηρυκαστικού, που θα μπορούσε νάντικαταστήση το άλογο, το γαϊδούρι, το βώδι; Αυτό ήταν τώρα το ζήτημα.

Με την αλήθεια, έλεγε ο Πέγκροφ, μās χρειάζεται ένα ζώο για κάρρο, ως που να θαλήση ο κ. Σμιθ να μās κάμη κανέν' άμάξι άτμοκίνητο ή και μία σωστή λοκομοτίβα. Γιατ' βεβαιότατα, μία μέρα, θαώμε σιδηρόδρομο από το Γρανίτινο Παλάτι ως το Πόρτο-Μπαλλόνι, με διακλάδωσι στον Φραγκλίνο!

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Αγαπητοί μου,
ΚΟΜΗ διηγούνται τα έπεισόδια της προπερασμένης Κυριακής, όταν οι κάτοικοι των

δύο πόλεων και των περιχώρων είχαν διαταχθή να μείνουν όλοι κλεισμένοι στα σπιτία τους, για να γραφτούν. Φαντάζεται καθέννας, ότι τα έπεισόδια ήταν πολυάριθμα και πολλά νοστιμα. Σ' ένα σπίτι άξαφνα, οι άπογραφείς βρήκαν μία δυστυχισμένη τρελλή, που με κανένα τρόπο δέν έννοούσε να την γράψουν, με κανένα τρόπο δέν ήθελε Δελτίο από τα χέρια τους και στο τέλος τους έβρισε έλσεινα και τους έδιωξε. Σ' άλλο σπίτι, γιόρταζαν γάμο. Κι' οι άπογραφείς αναγκάσθηκαν να καθήσουν στο τραπέζι και να πούν στην ύγεια της νύφης και του γαμβρού. Σ' άλλο, τέλος, οι πολύπαθοι άνθρωποι θρέθηκαν σε λείψανο κι' από το συμπληρωμένο Δελτίο που τους έδωκαν, έβυσαν οι ίδιοι τόνομα το νεκρού, που ήταν γραμμένο από χθές. Το έπεισόδιο αυτό δέν είνε βέβαια φαιδρό. Άλλα έγιναν και πολλά άλλα, που χωρίς να είνε καθόλου πέν-

θιμα, πάλι έμπνέουν τη θλίφι και τον οίκτο. Γιατί δείχνουν τί είνε ικανός να σορισθή ο Ρωμηός, για να καταστρατηγήση ένα νόμο, για να κάμη, προς άτομική του ώφέλεια και προς βλάδη του Συνόλου, — της πολιτείας, της κοινωνίας, — μία παρانونία, χωρίς να φανερωθή.

Θα σάς διηγηθώ μερικά από τα φαιδρά, άλλα και θλιβερώτατα έπεισόδια: Δυό σπιτία, που μπορούσαν να συγκοινωνούν από πίσω, αλληλοδανεισθηκαν της υπηρέτριές τους. Την ώρα δηλαδή που πήγαν οι άπογραφείς στο ένα, βρέθηκε παρούσα κ' ή υπηρέτρια του άλλου. Το ίδιο ήταν έπληγαν οι άπογραφείς και στο άλλο. Έτσι κάθε σπίτι μπόρεσε να πάρη από ένα Δελτίο παραπανιστό, γιατί φάνηκε με δυό υπηρέτριες, ένφ' είχε μία. Άλλοι, μία οικογένεια δανείσθηκε από άλλη, που κατοικούσε 'ς άλλο πάτωμα του ίδιου σπιτιού, ένα παιδί. Έπειδή όμως, αν έγύριζε το παιδί το ίδιο, οι άπογραφείς, που ήταν οι ίδιοι, μπορούσαν να το γνωρίσουν, ή νοικοκυρά ξυπολύθηκε γρήγορα - γρήγορα, μαντυλοδέθηκε, μουντζουρώθηκε λιγάκι κ' έτσι άγνωρίστη, από τη σκαλίτσα της υπηρέσιας, πέρασε στο άλλο πάτωμα, όπου οι άπογραφείς την παρζέχθηκαν χωρίς δυσκολία για υπηρέτρια της δεύτερης οικογένειας. Τέλος, 'ς έν άλλο σπίτι, δέν δανείσθηκαν έξνο πρόσωπο, για ναυξήσουν τα μέλη και ή μερίδες, άλλα έκαμαν κάτι έξυπνότερο: Άφου παρουσίασαν όλα τα παιδιά, — και είχαν κάμποσα 'ς έκείνο το σπίτι, — άξαφνα έβγαλαν της φωνές: — «Α, κ' ή Μπεμπέκα!... Πού είνε ή Μπεμπέκα;... Κοιμάται ή Μπεμπέκα!... Να την ξυπνήσουμε! Να πάρη κι' αυτή το Δελτίο της!»

— Βέβαια! είπαν οι άπογραφείς. Ξυπνήστε την και φέρτε την να την δούμε. — Άμέσως!

Άρμησαν τότε όλοι οι σπιτικοί στην κρεβατοκάμαρα. Κ' εκεί, άφου έγδυσαν γρήγορα - γρήγορα εν από τα μικρότερα παιδιά, που είχαν παρουσιάσθη πριν, το ξαναπαρουσίασαν στην άγκαλιά για Μπεμπέκα. Πού να το γνωρίσουν οι άπογραφείς, που να φαντασθούν τέτοιο κόλπο! Κ' ή άνυπαρκτη Μπεμπέκα πήρε χωρίς άντίρρηση τη μερίδα της.

Γαλάτεις;... Για συλλογισθήτε όμως αν έκαναν έτσι στα περισσότερα σπιτία! Τί άδικία για το Σύνολο!... Ο σκοπός της άπογραφής ήταν να βρεθ ή ακριβώς πόσα στόματα υπάρχουν στής δυό πόλεις και στα περιχώρα, για να ριχνομηθούν ή παραπανιστές ψεύτικες μερίδες και να παίρνη καθέννας περισσότερα δράμια ψωμιού. Αν λοιπόν κάθε οικογένεια, με τέτοια κι' άλλα τεχνάσματα, κατώρθων να γελάση τους άπογραφείς και να πάρη από ένα - δυό ψεύτικα Δελτία,

τί θα γίνονταν; Μερικοί θαχαν το παραπανιστό, ένφ' άλλοι δέν θαχαν ούτε το αναγκαίο. Γιατί δέν θα περισσευε τόσο στάρι, ώστε ναυξήθη γενικώς ή μερίδα του ψωμιού, όπως θαυξήθη τώρα.

Θα πητε: Για ναυξήθη ή μερίδα, θα πη ότι δέν έγιναν πολλές τέτοιες καταχρήσεις. Ναι, εύτυχως, στα περισσότερα σπιτία δέν θέλησαν ή δέν μπόρεσαν να γελάσουν τους άπογραφείς. Δηλώθηκαν όσοι ήταν πραγματικώς. Κ' έτσι οικονομήθηκαν καμιά διακοσαρία χιλιάδες μερίδες, που έδίδοντο ως τώρα παραπανιστές. Η Κυβέρνησις, με τον πραγματι εύρέστατο τρόπο της τελευταίας άπογραφής, είχε την έλπιδα να οικονομηθούν επάνω από τρακόσιες χιλιάδες. Άλλα πάλι καλά. Στο έζης θαώμε από ένατο δράμια ψωμί καθέννας. Έ, δέν είνε λίγο για τώρα «ετού πολέμου τους καιρούς». Αν μάλιστα βελτιωθή και ή ποιότης του, καθώς λένε, πρέπει να είμαστε και πολύ εύχαριστημένοι. Στο πείσμα των έξυπνων, των έγαιτών. που σορίστηκαν τεχνάσματα, για να μās πάρουν από το στόμα το ψωμί μας.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXXV

Βούσ' ο βορριάς, που άπ' τη γωνιά παραφυλάει 'στο δρόμο' ριγούν τα ρόδα 'στο νερό κι' αναφυλλούν με τρόμο' κι' από τα τζάμια, που σφαλούν έμπρός του μ' άγριο κρότο, παρνάει το φθινόπωρο το μήνυμα το πρώτο...

LXXVI

«Αχ, τί μουρίζει έτσι γλυκά 'στο δρόμο που περνάω; στου δελτινού τη σιγαλιά ποιδ άνθουλι νυσταγμένο μ' άγνη προσέχειται, ευωδιά; Δέν έρω! Ό, τί με νοιάζει! ή καλωσύνη ή άγνορίστη διπλή εύτυχία σταλάζει...

LXXVII

Απόψε ή δύσι άτέλειωτη... τ' άλικο του ήλιου άγέλι φιλεί τη φύσι, που φορξ τον μευτικόν Απρίλη σ' έναν άπέραντο άσπασμό' στεργό άσπασμό στην πλάσι αύριο με κρόπια ο άνεμος και φύλλα ως την σκεπήση!

LXXVIII

Σου μοιάζω, ω βράχε. — Ακάματο το κύμα που σε σκάρτει, κι' όλο χαϊδεύει δολερά και δολερά σκοντάφτει κι' όταν τ' άσμι άπ' τα ψηλά ζητάει να σε φαιδρήνη, 'ς την έγγυπηνη σου τη θωριά πικρογελξ ή δούνη...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Μπήκαν σ'ε μιά μεγάλη κουζίνα, όπου τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο. Ἐνας νέος καθόονταν μπροστά.

— Φορμίνε, εἶπε ὁ ἄγνωστος· σήμερα φέρεψα αὐτὸ τὸ παιδί. Πῶς σοῦ φαίνεται;

Ὁ ἄλλος ἐκύτταξε τὸν Πετράκη κ' εἶπε ἀδιάφορα:

— Καλοῦτσικος εἶνε... Νὰ ἰδοῦμε μόνο τί ξέρει νὰ κάνῃ.

Ἐβάλαν στὸ τραπέζι καὶ τέταρτο πιάτο κ' ἡ γυναῖκα, ποὺ τὴ φώναζαν Καρακάξα, ἔφερε τὴ σούπα.

Ἦταν ἕνα γεῦμα σχεδὸν πλούσιο, ποὺ ὁ Πετράκης τὸ ἐτίμησε καλά. Μιλοῦσαν λίγο. Κ' οἱ τρεῖς κρυφούτταζαν τὸν μικρὸ τους συνδαιτυμόνα.

Αὐτὸς, γιὰ νὰ λυθῇ ἡ σιωπή, μίλησε.

— Σεῖς, κυρία, εἶπε, κάματε τὰ ὠραία αὐτὰ φαγιά; Σᾶς συγγαίρω.

— Εὐχαριστῶ, μικρέ μου, εἶσαι πολὺ εὐγενής, ἀποκρίθηκεν πρόθυμα ἡ γυναῖκα, ποὺ δὲν ἦταν, φαίνεται, συνειθισμένη σ'ε λόγια καλά.

— Ἀλήθεια, Καρακάξα, ρώτησε ὁ παραφέντης, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ εἶμε στὸ τέλος καὶ κανένα φροῦτο;

— Κομπόστα; ναί. Μὰ πρέπει νὰ πάω στὴν ἀποθήκη.

— Πήγαίνε. Ποιὸς σ' ἐμποδίζει;

— Μοῦ φέγγεις, σ'ε παρακαλῶ;

Ἡ γυναῖκα ἀνοίξε μιά πόρτα. Ὁ Πετράκης πήρε τὴν λάμπα καὶ τὴν ἀκολούθησε.

— Ἐννοια σου τώρα! δὲν ἀξίζει τὸν κόπο! ἐφώναξε ὁ παραφέντης.

Ἀλλὰ ὁ Πετράκης εἶχε μπῆ πιά στὴν ἀποθήκη.

Στὴν ἀποθήκη

Δὲν περιγράφεται τὸ τί εἶδε κεῖ-μέσα! Ἦταν ἕν' ἀπέραντο δωμάτιο, γεμάτο ἀπὸ πράγματα ἐντελῶς διαφορετικά: ροῦχα λογῆς-λογῆς, σερόβισια ἀσημένια ὀλων τῶν ρυθμῶν, φωτογραφικὲς μηχανές, ποδήλατα, φανάρια ἀμαξιδίων, ἀσπρорουχα, ὀμβρέλλες, ὀπτικά ἐργαλεῖα, ἕν' αὐτοκίνητο... Σ' ἕνα μέρος ἦ-σταν δλο τρόφιμα. Ὁ Πετράκης ξαφνιασθηκε, ὅταν ἄκουσε κοντὰ του τὸ τρομαγμένο κρόξιμο μιᾶς κόττας. Ἐκεῖ-χαμῶ εἶδε πόδια δεμένα μ'ε σπάγους,

πουλερικά διάφορα, ποὺ τὸν ἐκύτταζαν μ'ε μάτια ἀνίσχυα καὶ ὀλοστρόγγυλα. Ἡ Καρακάξα ἐπλησίασε ἕνα θοῦνὸ ἀπὸ κουτιά τενεκεδένια. Πῆρε ἕνα καὶ διάβασε ἀπέξω τὴν ἐπιγραφή.

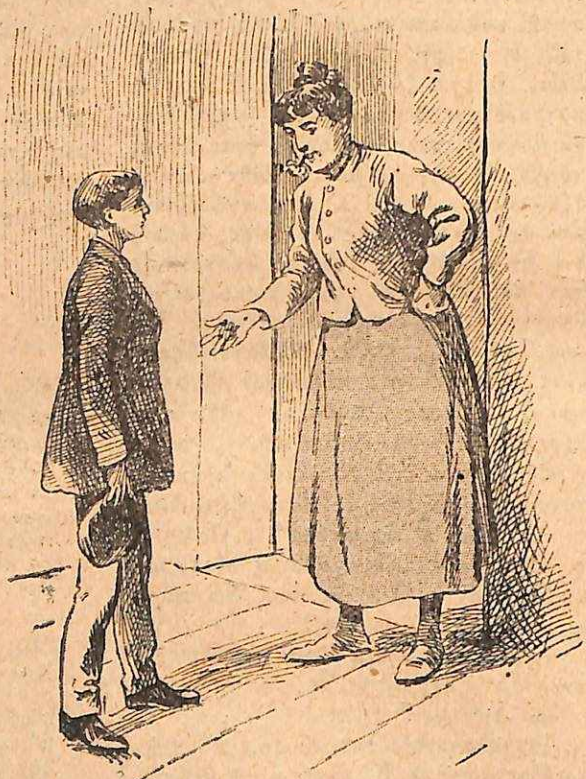
— Δαμάσκηνα, εἶπε. Αὐτὸ ἤθελα! Βγῆκε μ'ε τὸν Πετράκη καὶ ξανακλείδωσε τὴν πόρτα.

Ὁ παραφέντης ἐφαίνεται τώρα δυσρεστημένος. Οὔτε τὸ κουτὶ μ'ε τὰ δαμάσκηνα δὲν τοῦ ξανάφερε τὴν εὐθυμία. Ἀξάρνα ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπὶ ὄμο τῆς Καρακάξας καὶ τῆς εἶπε λίγα λόγια σ'ε αὐτή. Ὁ Πετράκης τάνουσε:

— Γιατί νὰ τοῦ δείξης τὴν ἀποθήκη; Ἡ Καρακάξα ἀποκρίθηκε;

— Ἀρῶ τὸν πέρνουμε βοηθό, σήμερ' αὐριο θὰ τὴν ἐβλεπε.

— Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ κάνῃ καλά

«—Καλησπέρα, μικρέ!» (Σελ. 352, στ. γ').

τὴ δουλειά μας, ξανάκε ὁ ἄνδρας. Ἐ;... — Χμ, νὰ ἰδοῦμε! ψιθύρισε ἡ γυναῖκα.

Τί δουλειά;... Ὁ Πετράκης, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὴν περιέργεια, ρώτησε:

— Καί... ἀπὸ αὐριο θάρχισω ἐργασία;

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ παραφέντης. Λέω ὅμως, γιὰ νὰ συνειθίσῃς, νὰ ἀρτίσω λίγες μέρες στὸ σπίτι, νὰ βοηθῇς στὸ νοικοκυριό. Ἐτσι, σιγά-σιγά, θὰ μάθῃς...

Ὁ μικρὸς ξαναρώτησε:

— Γιὰ πούλημα εἶνε βέβαια, ὅλα τὰ πράγματα ποὺ εἶδα κεῖ-μέσα;

— Ναί, παιδί μου, γιὰ πούλημα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΚΒ'. —ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΔΟΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Κωστή Παλαμά]

Ἡ διάλεξις αὐτὴ τοῦ κ. Παλαμά δὲν ἐγένετο εἰς τὸν «Παρνασσόν»· ἐτυπώθη μόνον, πρὸ ὀλίγου, εἰς τὴν σειρὰν τῶν Διαλέξεων περὶ τῶν Ποιητῶν, πρὸς συμπλήρωσιν. Συμπληροῦμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὴν σειρὰν μας μ'ε τὴν μορφὴν τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους ἀστέρας τῆς ἐπτανησιακῆς ποιητικῆς Πλειάδος.

Ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος Πρετεντέρης ἐγεννήθη εἰς τὴν Κεφαλληνίαν τὸ 1814, ἀπὸ μεγάλῃς οἰκογενείας ἰταλικῆς καταγωγῆς. Ἡ μητέρα του, ἰταλὶς κόρησα ἀπὸ τὴν Βερόνταν, ἦτο πολὺ μορφωμένη γυναῖκα, ποιήτρια καὶ αὐτὴ. Νεώτατος ὁ ποιητὴς, μετέθε μ'ε τὴν μητέρα του εἰς τὴν πατρίδα τῆς κ' ἐμαθήτευσε εἰς τὸ ἐκεῖ Λύκειον. Κατόπιν ἦλθεν εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ σπουδάσῃ Νομικά. Ἀνηγορεύθη διδάκτωρ καὶ τὸ 1836 διαρίσθη δικαστὴς εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, Κέρκυραν, Ζάκυνθον κτλ. Μετὰ τὴν Ἑνωσιν, τῷ 1867, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ Ἀρσπαγίτης. Ἀλλ' ἡ υγεία του εἶχε κλονισθῇ καὶ ἐπροτίμησε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Φλωρεντίαν. Ἐκεῖ ἐξῆσε δεκατέσσαρα ἔτη. Τὸ 1881 ἐπανῆλθεν εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἀπέθανε τὸν Ἰούνιον τοῦ 1883.

Τὰ πρῶτα ποιήματα τοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου ἐφάνησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον τῷ 1856, εἰς ἕνα τόμον μ'ε τὸν τίτλον «Διάφορα Ποιήματα». Ἐκτότε ἐγράψε καὶ ἄλλα, μετέφρασε μάλιστα εἰς στίχους καὶ τὴν «Ἐλευθερωμένην Ἱερουσαλήμ» τοῦ Τάσσου, ἀλλὰ δὲν ἐξέδωσαν ἄλλο βιβλίον. Τὸ πρῶτον ἐκεῖνο, τὸ μοναδικόν, περιέχει καὶ τὰ καλλιτέρᾳ του ἔργα, μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸ «Πλάσμα τῆς Φαντασίας», τὸν «Ρήγα», τὴν «Φυγή», τὸν «Θάνατον τῆς Χάμκως» κτλ. Ὁ Τυπάλδος φίλος καὶ θαυμαστὴς τοῦ Σολωμοῦ, μέγας ὑπερμαχὸς τῆς δημοτικῆς καὶ ἀληθῆς πατριδο-λάτρης. Ἡ ποίησις του εἶνε αἰθερία, γλυκύτατη, ὁ στίχος του τεχνικὸς καὶ μουσικώτατος. Πολλὰ ποιήματά του ἐγέναν δημοφιλέα καὶ, τονισθέντα ἀπὸ ἐπτανησίους μουσικοῦς, τραγουδοῦνται ἀκόμη, ὅπως τὸ «Σῦννα, γλυκεῖά μου ἀγάπη» καὶ «Μόλις ἐφεγγε τὰς στέρες», τὰ πασίγνωστα.

Διάφορα ἀποσπάσματα

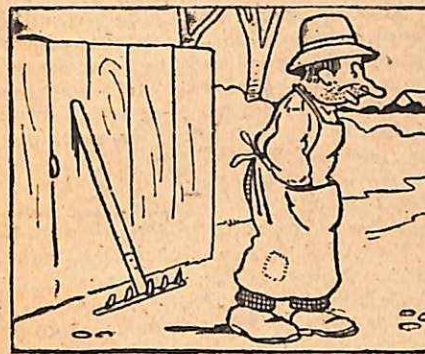
Ἐχετε γαῖα, ψηλὰ βουνά
Καὶ χρυσταλλένιες βρύσας,
Χαράματα μ'ε τῆς θροσιῆς,
Νύχτες μ'ε τὸ φεγγάρι,
Καὶ σείς, μαῦρα κλετρόπουλα,
Ποῦ τὴν Τουρκία ἐτρομάζετε.
Ἀρρώστεια δὲν μ'ε πλάκωσε
Καὶ πηγαῖνον νὰ πεθάνω.
Μ' ἔν πάρη βόλι τὸ κορμί,
Πάει ἡ ψυχὴ ἀπομένει.

Εἶν' τὸ τραγοῦδι ἀθάνατον
Κόσμος κ' αἰῶνες τρέχει.
Ἥλιος ψυχῆς, ὀλοῦσθνε
Λαμπρὲς ἀκτίνες βρέχει.
Δὲν τρέμει, ὄχι, τὸ θάνατον
Ὁ ἀνδρείος τραγουδιστής.

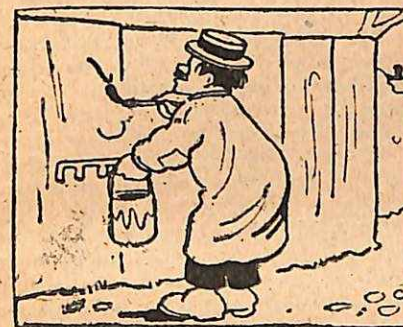
Μ'ε τοὺς ἀγγέλους κάθεται,
Ἀῦρα θεϊκὴ ἀναπνέει,
Ἀν ὀργισθῇ, ἡ κατὰρα του
Εἶνε φωτιά ποὺ καίει.
Δὲν τρέμει, ὄχι, τὸ θάνατον,
Ὁ ἀνδρείος τραγουδιστής.

Συχνὰ ἡ ψυχὴ μου ὑψώνεται
Στὸν ἄλυστον αἰθέρα,
Κόσμος ξανοίγῃ ἀνωρτιστοῦς
Ὅπου ἀναβρῶζει ἡ μέρα.

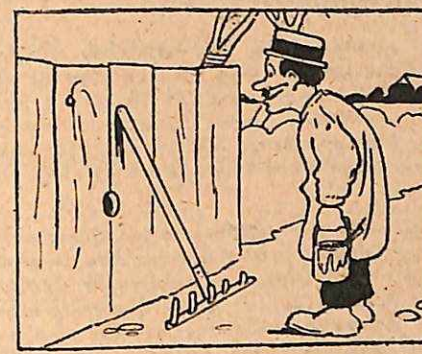
ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΗ ΦΑΡΣΑ

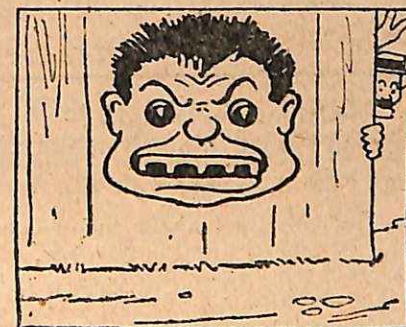
Ὁ κύρ-Μαθίος πηγαίνει νὰ κολατσίση, ἀφίρων μιά στιγμὴ τὴν ἐργασία του καὶ τὸ σκαλιστήριό του, ἀκουμπισμένο ἐκεῖ στὸν ξύλινο φράκτι. Τὴν ὥρα ἐκεῖνὴ περνᾷ κατὰ τύχη

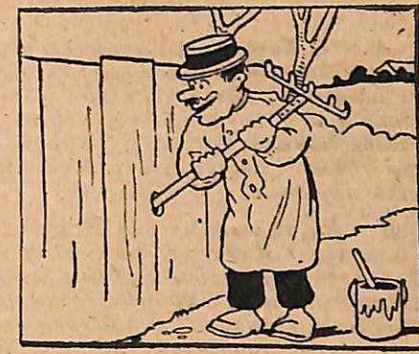
ὁρμῆναι τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κύρ-Μαθίου. Σ'ε λίγο πραγματικῶς, ὁ φοβητοσύνης μας γυρίζει ἀπὸ τὴν ταβέρνα. Καὶ φαντάζεσθε πιά τὴν τρομάρα του, μπροστά στὴ φοβερὴ ἐκεῖνὴ κε-

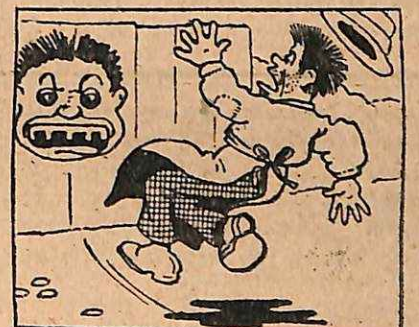
ὁ κύρ-Μαθίος, ὁ κοσμηματογόφος καί, ξεύρων ὅτι ὁ κύρ-Μαθίος εἶνε φοβητοσύνης ἀπὸ φυσικὸ του, ἀκουμπιστὴν νὰ τοῦ παῖξῃ μιά φάρσα, γιὰ νὰ τρομάξῃ. — Χώνει λοιπὸν τὸ μα-

φάλι!... Ὅταν μάλιστα ὁ κύρ-Μαθίος, κρυμμένος ἀπὸ πίσω, κουνᾷ τὸ μανίκι τοῦ σκαλιστήριου καὶ ἡ κεφαλὴ φαίνεται σὰ νὰνοικοκλείνῃ τὴ στοματῶρα τῆς, ὁ καλὸς σου ὁ κύρ-

νίκι τοῦ σκαλιστήριου σ'ε μιά τρύπα τοῦ ξυλότοιχου, κ' ἐπειτα ξωγαφί-ζει στὸ σανίδι μιά τεραστία κεφαλὴ, ἀσχημὴ, φοβερὴ... — Τώρα κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸν ξυλότοιχο καὶ πε-

Μαθίος τὸ βάσει στὰ πόδια καὶ δοοὺ φύγη-φύγη! — Μὲ τί τρομάζουν μερικοὶ καὶ ἀπὸ τί εἶνε κατωμένα μερικά φαντάσματα!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Γύρω ἀντχεῖ ἀνέφραστη
Οὐράνια μελωδία,
Χύνουν κρυφὴ εὐωδία.
Τὰ ρόδα τοῦρανοῦ.

Εἴ δὲν ἔχει, δὲν ἔχει πατρίδα
Ὁ δειλὸς ποὺ φοβάται τὴ μάχη
Κ' ἔχει μόνο στὸν ξένον ἐλπίδα
Νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὸν ξένον ζυγό.

[Τέλος τῆς Σειρᾶς τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν τοῦ 10' Αἰῶνος.]

ΤΟ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ

Τὰ μουγγρίσματα τοῦ ποταμοῦ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὰ πεισιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ βροχὴ δέονε τῆς πλάκας ἀπὸ τὰ χαράματα. Ἐνὰ κύμα νεροῦ τρέχει ἀπάνω στὸ τζάμι. οαγιτιμένο στὴν ἄκρη. Ἡ κιτρινωπὴ ἡμέρα σβύνει.

Στὴν κάμαρα κάνει ζέστη καὶ στενοχωρία.

Τὸ νεογέννητο ἀναδεύεται στὴν κούνια του. Μολονότι ὁ γέρος, πρὶν μπῆ μέσα, ἄρισε τὰ τσόκαρά του στὴν πόρτα, τὸ πάτωμα τρίζει ἀπὸ τὸ βῆμά του καὶ τὸ παιδί ἐπὶ ὕπνου του γογγύζει. Ἡ μητέρα σκύβει ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς γιὰ νὰ τὸ μερώσῃ κ' ὁ παππούς, πασπα-

τευτά, ἀνάβει τὴ λάμπα, γιὰ νὰ μὴ φοβηθῇ τὸ σκοτάδι, ξυπνώντας ὁ μικρὸς. Ἡ φλόγα φωτίζει τὸ κόκκινο πρόσωπο τοῦ γέρου Ζαν-Μισέλ, τὰ σπᾶρά του τραχεῖα γένεια, τὸ δύστροπο ὕψος του καὶ τὰ μικρὰ του μάτια.

Πλησιάζει τὴν κούνια. Ἡ καρπὸτα του μυρίζει βρεμμένη· σέρνει περπατώντας τῆς χονερές του μάλλινες κάλτσες. Ἡ Λουίζα τοῦ γνέφει νὰ μὴν παραπλησιάζῃ. Εἶνε ξανθὴ ἡ λεχώνα, σχεδὸν ἄσπρη· τὰ χαρακτηριστικά τῆς εἶνε τραβηγμένα· τὸ γλυκὸ τῆς ἡμέρο πρόσωπο εἶνε κατὰττικτὸ ἀπὸ πιτσιλάδες· ἔχει χεῖλιν χλωμά καὶ παχειὰ ποὺ δὲν κατορθώνουν νὰ ἐνωθῶν καὶ χαμογελοῦν μ'ε δειλία. Κυττάζει στοργικὰ τὸ παιδί μ'ε κατὶ μάτια πολὺ γαλανὰ, ὅπου ἡ κόρη εἶνε ἕνα τόσο-δὰ σημαδάκι, ἀλλ' ἀπείρως τρυφερό.

Τὸ παιδί ξυπνᾷ γιὰ καλὰ καὶ κλαίει. Τὸ ἀόριστο βλέμμα τοῦ γυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἀχ τὴ τρομάρα! Τὰ σκοτάδια, τ' ὠμὸ φῶς τῆς λάμπας, ἡ πλαναισθήσεις ἐνδὲς μυαλοῦ ποὺ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ χάος, ὁ πνιγνὸς ζόφος ποὺ τὸ περιβάλλει, ἡ ἀτέλειωτὴ ἐκεῖνὴ σκιά ἀπ'

ὅπου, σὰν ἐκτυφλωτικὰ παιγνίδια φωτός, προβάλλουν φαντάσματα, τὰ πελάια ἐκεῖνα μοῦτρα ποὺ σκύβουν ἐπάνω του, τὰ μάτια ἐκεῖνα ποὺ τὸ τρυποῦν, ποὺ χώνονται μέσα του καὶ ποὺ δὲν τὰ καταλαβαίνει!... Δὲν ἔχει πιά δύναμι νὰ φωνάξῃ. Ὁ τρόμος τὸ καρφώνει ἀκίνητο, μ'ε στόμα καὶ μάτια ἀνοικτά, ἐνῶ ἀσθμαίνει ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ του. Τὸ μεγάλο πορημένο κεφάλι του ζαρώνει ἀπὸ μωρφασμοὺς οἰκτροὺς καὶ κομι-κοῦς· τὸ δέρμα τοῦ προσώπου του καὶ τῶν χερῶν του εἶνε σκούρο, μενεξελί, μ'ε κηλίδες κιτρινωπές.

— Θεοῦλη μου! τί ἀσχημὸ ποὺ εἶνε! ἔκαμε ὁ γέρος μ'ε βεβαιότητα.

Καὶ πήγε νὰφίση τὴ λάμπα στὸ τραπέζι.

Ἡ Λουίζα κατσουφιάζει σὰν κοριτσάκι ποὺ τὸ μάλωσαν. Ὁ Ζαν-Μισέλ τὴν κυττάζει μ'ε τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ καὶ γελᾷ.

— Μὰ τί ἤθελες νὰ σοῦ πῶ πῶς εἶνε ὁμορφό; Δὲν θὰ τὸ πίστευες οὔτε σύ... Ἐπειτα, τί φταῖς; Ἐτσι εἶνε ὅλα τὰ μωροῖλια.

Τὸ παιδί ἄρισε τὴ δακνώδῃ ἀκίνη-

τὸ ξεσπάθωμα καὶ τὰ καλὰ λόγια.) Κλάραν Α. Μπ. (τὰ ψάρια πιάστηκαν μονάχα τους καθὼς ἄνοιξε ἡ ὁμπρὸν καὶ τραβήχτηκε ἅπαντα ὅχι ἀγκίστρι λοιπόν, ἀλλὰ μᾶλλον δίκτυ τὰ ἐπίασε). Ὁσκά Α. Μπ. (ἔστειλα λάβε τὴν καλωσύνην νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου νὰ σοὺ πῶ διὰ τὰ ψευδώνυμά σας.) Νίκη (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· θὰ εἰδοποιήσω ὅλους τοὺς καθυστεροῦντας ἰδιαίτως.) Ἦρωα τοῦ Σουλίου (διεβίβασθη.) Ἀνδρέον Ἀνδρόν (τετράδιον 1ο. Δευτ. ἐστάλη εἰς Ἀνδρόν τὴν 20 Σεπτεμβρίου.) Σκλαβομένην Ἐλ-ληνοπούλα (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολὺ.) Χουσόφτην Ἐλπίδα (ἐγκάρδια συλλυπη-τήρια γιὰ τὸ θάνατο τῆς λατρευτῆς για-γιάς.) Κομικὸν Ἀριστοφάνην (μπράβο καὶ στοὺς δύο! περιμένω τώρα ξεσπαθώ-ματα.) Πρόσφυγα (καλῶς ἦλθες.) Κόρη τοῦ Ἰονίου (χαίρω πολὺ· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμό σου δὲν εἶνε ἀνανεωμένον διὰ τὸ 1917.) Ταυρομάχον (μπράβο! ἔτσι πάντα.) Κεραυνὸν (δὲν πειράζει· καλλίτερα νὰ συ-νειδίξῃς ἀπὸ τόρα ποὺ εἶσαι μικρός.) Ἐλ-ληνικὸν Θρίαμβον (θὰ στέλλω εὐχαριστῶν.) Ἀγκάθι (ὁ Ὁδηγὸς τὰ λείει αὐτὰ ποὺ ρω-τᾷς.) Τρελλόπαιδο τῶν Πατρῶν (θεομᾶς εὐ-χαριστίας.) Πυγμαλῶνα Κ. Α. (ἔστειλα ἐκ νέου.) Μικρὸν Σουλιώτην (καὶ εἰς ἀνώ-τερα!) Φασκαμμιάν, Ναυτάκι τῶν Σπεσιῶν, Κόρη τοῦ Μορηᾶ, Πολικὸν Ἀστέρη, Νικη-φόρον Εἰφος κ.τ.λ.

Ἐλληνικὸν Αἶμα, Ἀλεξάνδρον Α. Ρ., Ὑ-περήφανο Ἐλληνόπουλο, Ναπολέοντα Α', Βασιλαρομάχον Ἑλλάδα, Πλούσιον Φουκα-γᾶν Εὐαγ. Κ. Ζαο. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 2αν Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀυγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου

565. Δεξιόγραφος

Χρονικὸ μ' ἀντωνυμία
Ἄν ὁ λύτης μοῦ ἐνώσῃ,
Γνωστὸ δένδρον μ' εὐκολία
Στὸ βουνὸ θὰ ξεφυτρώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγ. Κ. Λάμπρου.

566. Συλλαβόγραφος

Δυὶ φωνήεντα στή; ἄκρες,
Μέσ' στή μέση ἀντωνυμία,
Καὶ στὸ σύνολο Προφήτη
Θάπαντήσῃ; μ' ἀπορία.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Ἀργυροπούλου.

567. Στοιχειογράφος

Ἄν κ' ἄλως, —δὲν πειράζει!
Νὰ τοῦ κόψῃς τὸ λαιμό,
Καὶ ἀμέσως θὰ τὸν κάμῃς
Τῇ; Ἑλλάδος ποταμῷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλωτίτου.

568. Μωσαϊκὸν

Καλλιόπη, Μελπομένη,
Τερψιχόρη καὶ —ποῖά μ' μένει; —
Θάλεια καὶ Ἐρατώ,
Ἀπὸ ἓν τους δανείζουν
Κι' ἀδελφῇ τους σχηματίζουν.
Μὰ δὲν εἶν' ἐκπληκτικὸ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύννου.

569. Συλλαβικὸς Ρόμβος

* * * * *
* * * * *
* * * * *

Τὸ ποῖόν μου εὐρίσκεται διπλοῦν εἰς τὴν ἀρχὴν Χώρα τὸ δεύτερον γνωστὴ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Τὸ τρίτον εἶνε κομικὸς, περίφημος πολὺ. Τὸ τέταρτον ἐπίθετον καὶ τέλος συλλαβῆ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αἰῶρας.

570—574. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν

κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ- τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀνταγματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Φῶς, Σύρος, ρόμβος, οἶνος, τέρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοσμοκράτορος

575. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν διάστημα γυναικᾶ τῆς ἀρχαιότητος, τὰ δὲ τέταρτα γράμματα, ὁμηρικὸν χοιροδοσκόν.

1, Πρωτόνιστος. 2, Ἀρχαῖος ληστής. 3, Ἀγώνισμα. 4, Ἀρχαία βασιλοπαις. 5, Ἀρ- χαία περίφημος βασιλισσα. 6, Χρήσιμον ζῶον. 7, Ἀρχαῖος Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Ὑδρας

576. Μικτόν

πο—ο—κντρο—λκτν

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Κ. Γαροβίτη

577. Γεῖφος

ω! ω! ω!
Μ κκκ Μύλοι
ω! ω! ω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Ἰππότου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 20

257. Κανέριον (Κανᾶ, Ρίον).—258. Λάβ- ρα.—259. Ἀθήναι· Ἀθηναῖς.—260. Ἀμπε- ρωλός· Ἀμπεριωλός.

261. Σ Ν Η Σ
Ω Ω Φ Ο
Α Ρ Ο Ε Η Ρ Ο Μ Π Α
Κ Γ Ο Σ Ω Ρ Ι Λ Ρ Ο
Σ Ρ Λ Ω Ο

262. ΣΠΕΡΧΕΙΟΣ (περί, Ἐσπερος, ρίς, Χίος, Ἰππος, ὄχι).—263—267. (Ἀκροῦται, δίδει ἀντὶ ἀντρον ἐτυμώσῃ κατὰ ἄλλος ἄστρον, ἦτοι τὸ ζητούμενον). Ἡ ἀνταλλαγή θὰ ἐγένετο διὰ τοῦ Σ.).—268. ΑΓΛΑΪΑ—ΚΡΟΝΟΣ (ἈΚρίσιος, ΓΡίφος, ΛΟυκιανός, ἈΝδρέας, ἸΟκάστη, ἈΣδεύσιος).—269. Οὐ παντὶς· πλεῖν ἐς Κόρινθον. — 270. Ἡ Σάμος εἶνε νῆσος (ἴσα-μ' ὡς ἐν-ἐν εἰς ὡς.).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΙΖ'—167)

Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς, μὲ συγχωρεῖς διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς ἀποστολῆς τοῦ τετρα- δίου, ἀλλὰ τὸ ἔλαβον προχθὲς μολὶς ἕνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Κόρη τοῦ Μωρηᾶ

(ΙΖ'—144 δ')

Κάθοδος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος εἰς τὸν προκη- ρυγνέντα διαγωνισμὸν τῶν ψευδωνύμων. Αἰ- τοῦνται συνεργάται.

Ἱερὸς Ἀγὼν

(ΙΖ'—168)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ
"ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ,"
Ἰδρυθῆν ἐν Πειραιεὶ Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυ- μίαν "Φιλικὴ Ἐταιρία", σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν ψήφισιν ὡ- ραίων ψευδωνύμων κατὰ τὰ Δημοφιλίσματα. Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῆτε. Συνδρομὴ μηνιαία 0,20. Ζητούνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. Διὰ περισ- σότερας πληροφορίας, ἀπευθινύμεν: Γεώργιον Βέγκον, Poste- Restante, Πειραιᾶ.

Ὁ Πρόεδρος: Ἀπόκηρημος Βράχος

Ὁ Γραμματεὺς: Ἐνδόξος Ὑδρα

(ΙΖ'—169)

Μαγαρίτα τοῦ Ἀγοῦ, δέχομαι προταθῆσαι ἀλληλογραφίαν καὶ περιμένω ἐπιστολὴν σου.

Ἄνθος τοῦ Ἀγοῦ

(ΙΖ'—170)

ΔΗΜΟΥΣΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ 1917

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΙΖ'—171)

Ἡρωῖς Ἑλληνοπούλα, νὰ στέλλω μέσον

Διαπλάσεως; Καρυάτις

(ΙΖ'—172)

ἰδρυταὶ σύλλογοι ἐν Ἀθήναις ὁ «ΠΡΟΣΚΟ- ΠΟΣ», σκοπὸν τὴν διάδοσιν τοῦ προσκοπι- σμοῦ καὶ τῆς Διαπλάσεως, ὑποστήριξιν ψευδωνύ- μων κ.τ.λ. Δύναται νὰ γραφῇ μέλος πᾶς συνδρο- μητὴς τῆς Διαπλάσεως, καὶ πᾶς προσκοπις. Ἐ- πίτιμος πρόεδρος: Πλάτων Φουφόπουλος Ἀρ- χηγὸς 4ης Ἀθηνῶν, Πρόεδρος: Ἀθως, Ἀν- τιπρόεδρος: Ὁδοιπόρος, Ταμίας: Κυματο- θαλάσσης Βράχος, Γραμματεὺς: Φίλιππος Σα- λήμπα, Συνδρομὴ μηνιαία, λεπ. 25. Διὰ πληρο- φορίας: Φίλιπ. Σαλήμπα, Φαβιέρου 20, Ἀθήναις.

Ὁ Πρόεδρος:

ΑΘΩΣ

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΣΑΛΙΜΠΑΣ

(ΙΖ'—173)

Μὲ λησμονεῖτε νὰ ψηφίσετε

ΤΟ ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ.

Τὸ ἐθνικὸν μας σύμβολον.

(ΙΖ'—174)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΑΙΑΝ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος

(ΙΖ'—175)

Ποῖος δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸ ἀγαπημένον

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ,

Τὸ δεισιτερο ψευδώνυμο.

(ΙΖ'—176)

Στὴν Ε' ἐρώτησή μου (φυλ. 40) ἔστειλαν ἅ- παντῆσεις οἱ: Ἑλληνικὸς Παῖαν, Δ. Δε- λακώτσος, Ἀντονομάχου τοῦ Βαζαντινοῦ, Ἐμ. Σακελλάρους, Χ. Σακελλάρους, Ο. Μπόουμαν, Γ. Νάκος, Ἐφρηβος Ἐρμῆς, Σ. Μπολέτσος, Κυανοδευκὸν Λάβαρον, Κοσμοκράτορ, Ἀνδρό- μητη Ναυτοπούλα καὶ Ἀγκάθι.

Βραβεῖο ἐπῆραν οἱ: Ο. Μπόουμαν Ἀυτο- κρατεῖρα τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ Ἀνδρομήτη Ναυτοπούλα.

Παγκόσμιον Ὀνεῖρο

(ΙΖ'—177)

Ἐμπρός, Ἑλληνόπουλο!! Μὲ καλεῖς τιμῇ

εἶνε νὰ ἀναδεῖξαι τὴν

ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΔΑ!!

(ΙΖ'—178)

Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς, δεῖσαι ἀνταλλαγήν

Μ. Μυστικῶν μὲ τὸ ὄνομά σου; Γυνθειωτάκι

σε συγχάριω. Μικρὸς Σουλιώτης

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 27 Σ)βρίου - 4 Ὀκτωβ.

ΑΘΗΝΩΝ: Στ. Π. Μπολέτσος, Π. Θαλασ- σινός, Γ. Κακούρος, Νικ. Σουρῆς, Γαλανὴ Σταυροφόρα, Δ. Σ. Κόκκινος, Το. Π. Χρυσόβερ- γης, Ν. Μ. Βαλέρης, Θάνας, Καλλικάνταρος.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου.

ΖΥΡΙΑΣ: Ἰννα Π. Μαλεβίτη, Μαρία Δ. Ἀλεξ- οπούλου, Γιαν. Γ. Τοπάλης, Γιαν. Δ. Ἀλεξό- πουλος, Ἐλένη Γ. Τοπάλη, Κασι. Δ. Ἀλεξόπου- λος, Ἰσμήνη Γ. Χαρολάμπη, Λολότα Κ. Νικο- λίδου, Κατίνα Γ. Ἀλεξοπούλου, Ρίτα Κ. Νικο- λίδου, Σοφία Γ. Τοπάλη, Οὐρανία Γ. Χαρο- λάμπη, Ὀλγα Π. Μαλεβίτη, Ἀνθή Δ. Ἀλεξο- πούλου, Γ. Γ. Τοπάλης, Ἀλίκη Μπαρμπέρη, Ἰωάν. Γ. Χαρολάμπη, Δημ. Γ. Ἀλεξοπούλου, Ρένα Δ. Ἀλεξοπούλου, Κατίνα Διατσέντου.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγευτικὴ Θέα.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ἀννίτα Μαυρολίδου.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ἀνασ. Σ. Δημόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Κωστούλα Γ. Παναγιωτοπούλου,

Ἑλληνικὸν Αἶμα, Αἰματομένο Λουλουδί, Νίτσα Β.

Ἀντωνοπούλου, Ντίσος Β. Ἀντωνοπούλου,

Ἐλένη Παπαχριστοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δ. Κατάβολος, Στ. Μ. Μαράς,

Θεοδ. Δ. Σακελλαρόπουλος, Π. Παρασκευᾶς, Ἠλ. Κ. Ζαροκόστας, Γ. Ε. Ἀρδάμης, Κ. Μήλιος, Δ. Ε. Ἀρδάμης, Κ. Ε. Ἀρδάμης, Κ. Ἀναστασίος.

ΠΥΡΓΟΥ: Διαβολάκι τῶν Πυργίων, Ἀντ. Θεοφιλόπουλος, Γ. Θεοφιλόπουλος, Χ. Θεοφιλό- πούλος, Θεοδ. Κ. Σόδης, Τιβ. Ραβυζούλας.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Παναγιωτοπούλου, Μόσχα Δ. Λα- πόντε.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τοῖς: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΚΟΥΡΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΗΛΙΑΣ Κ. ΖΑΡΟΚΩΣΤΑΣ ἐν Πειραιεὶ καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ. ΣΥΔΗΣ ἐν Πύργῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τοῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου καὶ περιμένω τὰς διευθύνσεις των.